

Štev. 5.

V Ljubljani, 1. velikega travna 1908.

Leto IX.

Ob golobčkovem grobu.

1.

Kot gredica, posejana
z zlatimi cvetovi,
z biseri rosice čiste —
tvoj je grobek tih...
In nihče ne ve, kaj sniva
meni tu pod črno grudo,
koliko pravljič pomladnih,
lepih, mehkih sanj.

Penica le zlatokljuna
čevrlja mi ob gomili,
rada dala bi pravljičice,
sanje lepe mi nazaj.
Ali s kljunčkom morala bi
grob mi črni prekopati,
morala po vodo zlato
k viru bi mi živemu.

S kljunčkom bi že prekopala
penica mi grob globoki,
a golobčka ne zbudi več
kaplja vira živega.
V veke sanjal bo golobček,
z njim pravljič moje lepe,
penica le bo jih pela,
da ne čuje jih nihče...

2.

Ozrla se rožica prva
pomladi v obraz je svetel,
a tožna povabila takrat
glavico do mehkih je tal.

Metuljček zlat plava v daljave,
in rožica mu šepeta:
„Ah, rada bi s tabo v poljane,
vesela bi rada bila!

A domek moj tihi je grobek,
golobček naš v veke v njem spi,
in Marta je z njim pokopala
prelepe, mladostne vse dni.

Ko v čaši trepeče mi rosa
na grobek sèm Marta prispe —
na meni, v očescih nje rosa,
je žalostno njeno srce...

Metuljček hiti... Na daljne poljane
ponese povest to s seboj,
in morda otožne še bodo
v poljanah vse rože nocoj...

3.

Kjer Krka tiha mi šumi,
pel slavec je na glas,
odpeval valček mu zelen
ob gozdu tisti čas.

Pogledal tuintamkaj je
kralj palček izza vej,
in pela je Trnjulčica
sred tihih, rožnih mej...

